

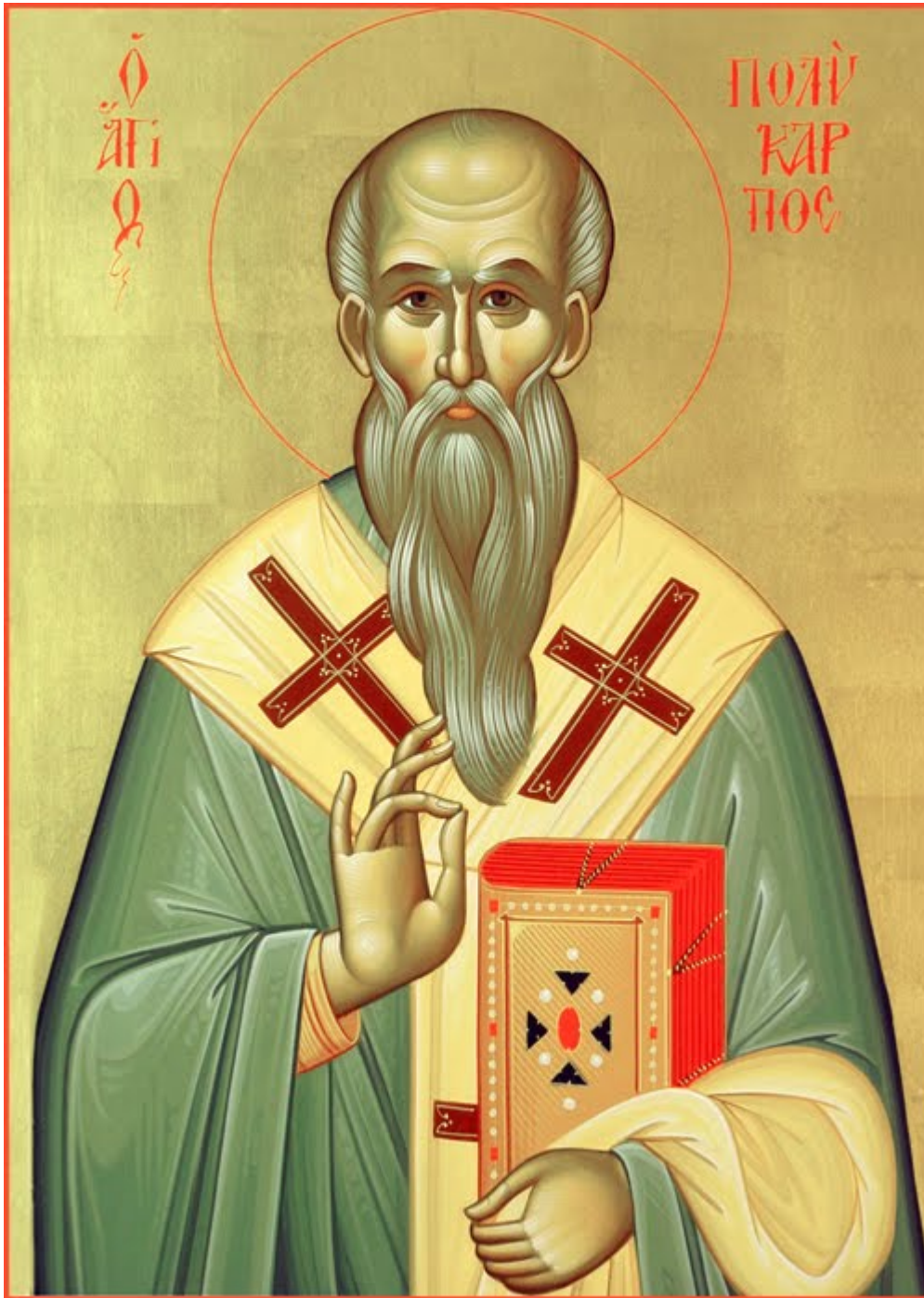
Πρότυπον επισκόπου

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

α) Στις μέρες μας συνήθως δεν βιώνεται και δεν προβάλλεται η κενωτική και διακονική διάσταση της ιεροσύνης αλλά και γενικότερα της χριστιανικής ζωής. Δίδεται μεγάλη σημασία στις εξωτερικές εντυπώσεις παρά στον «κρυπτόν της καρδίας άνθρωπο» (βλ. Α' Πέτρ. 3, 4), που έχει μέγιστη αξία ενώπιον του Θεού.

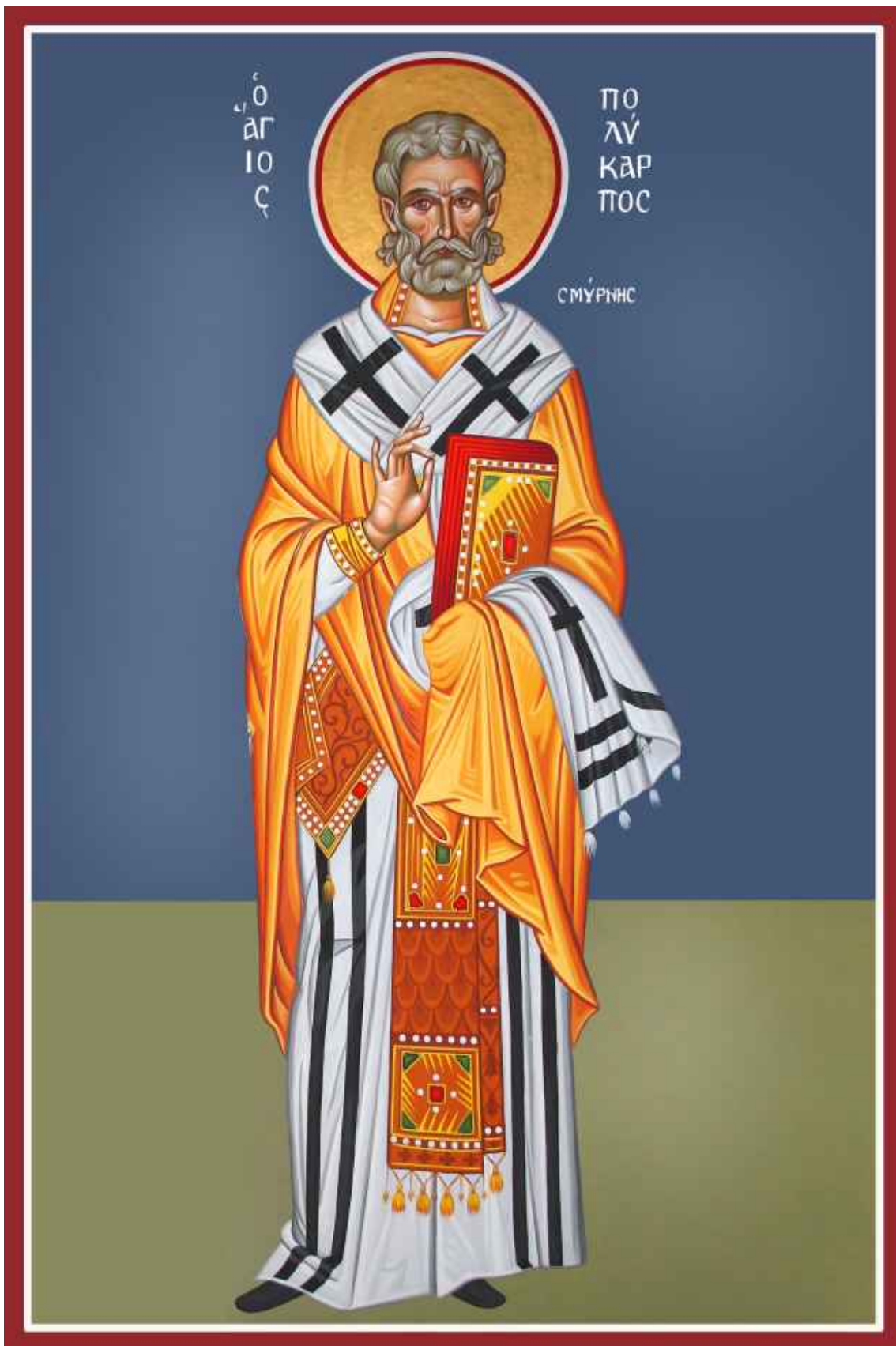
Στο βίο του Αγίου Πολυκάρπου προξενεί εντύπωση αφενός το θυσιαστικό ήθος του αγίου επισκόπου, αφετέρου η παρορμητική συμπεριφορά ζηλωτικών κύκλων, η οποία τελικά οδηγεί στην απώλεια.

β) Ο Άγιος Πολύκαρπος, μαθητής των Αποστόλων και ειδικότερα του Ιωάννου Θεολόγου, διακρίθηκε ως επίσκοπος Σμύρνης. Βάπτισε πλήθος χριστιανών, αντιμετώπισε με γενναιότητα τις απειλές των ειδωλολατρών και επέστρεψε πολλούς πλανεμένους στην ορθή πίστη. Φιλοξένησε ακόμη τον Άγιο Ιγνάτιο και τον «ανέψυξε megάλως» στο ταξίδι του προς τη Ρώμη. Γι' αυτό ο Ιγνάτιος αργότερα του απηύθυνε προσωπική επιστολή, στην οποία εκφράζει τη χαρά του για τη

στερεότητα της πίστεώς του και δοξάζει το Θεό για τη συνάντηση.

γ) Η φήμη του Αγίου Πολυκάρπου ξεπέρασε τα όρια της Σμύρνης, αφού εθνικοί και Ιουδαίοι αναγνώριζαν τη διδακτική του ικανότητα λέγοντας: «Ούτος εστίν ο της Ασίας διδάσκαλος και πατήρ των χριστιανών, ο των ημετέρων θεών καθαιρέτης». Σε μεγάλη ηλικία μετέβη στη Ρώμη, προκειμένου να λύσει το ζήτημα του εορτασμού του Πάσχα με τον Πάπα Ανίκητο. Στην Ανατολή το Πάσχα εορταζόταν στις 14 του μηνός Νισάν. Αντίθετα άλλες τοπικές εκκλησίες δεν είχαν ιδιαίτερη εορτή, αλλά τιμούσαν την Κυριακή ως αναστάσιμη ημέρα και τόνιζαν την πρώτη Κυριακή μετά την πανσέληνο της εαρινής ισημερίας.

δ) Η εκκλησία της Ρώμης τηρούσε στο θέμα αυτό αυστηρή στάση έναντι των ανατολικών, οπότε ο Πολύκαρπος πήγε να συζητήσει τη διαφωνία και να λύσει τη διαφορά. Το πρόβλημα δεν διευθετήθηκε, αφού κανείς από τους δύο δεν

κατόρθωσε να πείσει τον άλλο, προκειμένου να ακολουθήσει τη δική του παράδοση. Τελικά το θέμα λύθηκε στην πρώτη Οικουμενική Σύνοδο. Όμως εντυπωσιάζει ο ειρηνικός τρόπος αποχωρισμού των δύο ανδρών. Όπως αναφέρεται, «εκοινώνησαν εαυτοίς» και ο πάπας Ανίκητος παρεχώρησε την ευχαριστία στον Πολύκαρπο, δηλαδή τον τίμησε, δίδοντάς του τη δυνατότητα να προΐσταται της θείας Λειτουργίας.

ε) Ο Άγιος Πολύκαρπος επέστρεψε στη Σμύρνη και συνέχιζε το έργο του. Αφορμή για το μαρτύριό του έδωσε ομάδα ζηλωτών με επικεφαλής κάποιον Κόιντο, ο οποίος παρακινώντας άλλους έντεκα παρουσιάστηκε στις αρχές χωρίς λόγο και ομολόγησε τη χριστιανική τους ιδιότητα. Όπως ήταν φυσικό, οδηγήθηκαν όλοι στο μαρτύριο πλην του ζηλωτή Κοΐντου, ο οποίος την τελευταία στιγμή θυσίασε στα είδωλα, αφού «ιδών τα θηρία εδειλίασεν»! Με την αναταραχή που προκλήθηκε καλλιεργήθηκε αντιχριστιανικός φανατισμός στο πλήθος, που ζητούσε να εκτελεστούν όλοι οι «άθεοι», δηλαδή οι χριστιανοί.

Ὁ
ἍΓ
Γ

ΠΟΛΥ
ΚΑΡ
ΠΟΣ
Σμύρνης

στ) Ο Άγιος Πολύκαρπος οδηγήθηκε στον ανθύπατο, ο οποίος βλέποντας τη σεβάσμια μορφή του τον συμπάθησε και προσπάθησε να τον ελευθερώσει ζητώντας να βλασφημήσει έστω φραστικά το όνομα του Χριστού. Εκείνος απάντησε με σταθερότητα ότι 86 χρόνια διακονεί τον Κύριο και δεν έχει κανένα παράπονο από Αυτόν.

ζ) Στη συνέχεια ευχαριστώντας το Θεό, διότι τον αξίωνε να περιληφθεί στο χορό των μαρτύρων, οδηγήθηκε στην πυρά. Όμως, επειδή οι φλόγες κάνοντας καμάρες άφηναν άθικτο το σώμα του, δήμιος του απέκοψε την κεφαλή. Από τα παραπάνω γίνεται πασιφανές ότι ο υπεύθυνος επίσκοπος μιμείται το πάθος του Χριστού, ενώ ο ου κατ' επίγνωσιν ζηλωτής χάνεται. Αλλά και σε κάθε εποχή ο άνθρωπος του Θεού θυσιάζεται για τη σωτηρία του κόσμου, ενώ ο ου κατ' επίγνωσιν ζηλωτής θυσιάζει άλλους, για να «σώσει τον κόσμο».

Πηγή: <http://www.makthes.gr/news/opinions/100450/>

<http://bit.ly/131hMXj>